

וגורם לו לחשוב כל מיני הרהורים רעים [נה], **וְאָמַר מַה אֵת קָאִים הַבָּא**

אור הרשב"י

וכבר אמרו רז"ל שהרהורי עבירה קשים מעבירה והם אמרו שהרהורי עבירה אין אדם נצול מהם בכל יום אמנם כתב הרב הקדוש ראשית חכמה שאם אינו מאריך בהרהורו ותכף בורח ממנו לא יענש שאין הקב"ה בא בטרונייא עם בריותיו אבל אם מאריך בהרהורו ענוש יענש שגורם רעה לעצמו לבא לידי קרי והוצאת שו"ל והוא חמור מש"ד והחמירו הרבה מאד בזו"הק בעון זה עד שכמעט אין לו תשובה ואין לו חלק לעוה"ב תסמר שערת אנוש מראות חומר שבו לך נא ראה בספר הקדוש ראשית חכמה פי"ו משער הקדושה ובספר סדר היום ושאר ספרי הקדש וחרדת חרדה גדולה יותר מחרדת מות. הנה כי כן לפי חומר שבו ראוי לאדם לעשות גדר לגדר ומשמרת למשמרת כדי לעמוד על המשמר שלא לבא לידי מחשבות והרהורים רעים והגדר הגדול להיות עוצם עיניו מראות ברע שפ"י רז"ל דהיינו שלא יסתכל בעריות שענינא ולבא תרי סרסורי דעבירה עין רואה ולב חושב מחשבות און וכתוב ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם ומלבד איסור הסתכלות בעריות דהיא גופא עבירה ונדבר בזה לקמן בערך ראה בס"ד עוד בה שעבירה גוררת עבירה שאם מידי עבירה יצא מידי הרהור לא יצא וענוש יענש על דמגרי יצ"הר בנפשיה (פלא יועץ - ערך מחשבה).

[נה] כתיב אל תפנו אל האלילים ופ"י רז"ל אל תפנו אל מדעתכם ותמן תנינן המפנה לבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו ובאמת שהוא שמות גדול שבהיותו יכול להיות מחשב מחשבות טהורות ליראה ולאהבה וכדומה שהן מצות דאורייתא ומקבל עליהן שכר מפנה לבו לבטלה או מהרהר הרהורים רעים שיענש עליהם על זה נאמר אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות בורות נשברים והן אמת כי יצר לב האדם רע ואין אדם שליט ברוח אבל עכ"פ חיובא רמיא להתחזק להחליף מחשבות רעות וזרות במחשבות טהורות ולהרגיז יצה"ט על יצר הרע אפי" אלף פעמים ביום ויקבל שכר טוב בעמלו שמשמיעין אותו מן השמים ובכל פעם כשיזכור אשר לא טוב עושה שמפנה לבו לבטלה או בהרהורים רעים ידמה כמי ששוקע בטיט היון ומתחזק לצאת ולבו למו אב יצעק הושיעה אדוני המלך הצילני מטיט. ונמצא כתוב בספרי המקובלים שטוב לבטל הרהורים רעים שיכוין או יזכיר שם קר"ע שט"ן בניקוד שב"א ויאמר פסוק אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה ופסוק סעפים שנאתי ותורתך אהבתי ויעביר יד ימינו על מצחו ג"פ ויועיל בעזרת האל יתברך ובלבד שישתדל להעתיק מחשבתו מהרהורים וטוב שיכוין תמיד לשם טרני"אל גימטריא מצפ"ן להכניע יצר שעולה ש'.

ואומר לו מדוע אתה עומד כאן בבית המדרש, **טב לך למינהך בחבורת אינון דנאו על בני נשא** טוב לך ללכת בחבורה של אותם שמתגאים על בני אדם, **ואינון דאזלין בתר נשין שפיראן** ואלו אותם שהולכים אחר נשים יפות, **ומתענגי בענוגי עלמא** ומתענגים בתענוגות העולם ונוו, ה' ירחם.

כשחוטא האדם הרוחות מתעוררים ומטמאים אותו בעוה"ז ובעוה"ב

כיון דבר נש אתפתי אבתריה כיון שהאדם התפתה אחריו לעשות עבירות חמורות ותענוגים, **כדין בלהו שטיין ואזלי** ואתמשכאן אבתריה אז כל הרוחות הרעות היוצאים מן הרוח הנקרא אל נבר, משוטטים והולכים ונגררים אחריו. **וכמה אינון אחרנין דקיימי תחותיה** וכמה הם אלו הרוחות האחרים, שעומדים תחתיו של הממונה הנקרא אל

אור הרשב"י

ובמאכלות אסורות ואח"כ תעשה תשובה וזה ריוח גדול ליכות בשני עולמות וזדונות נעשות כזכויות אמנם הבל יפצה פיהו דאומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה וזה שאמר שמח בחור בילדותך הם דברי היצר הרע ודבריו לעו ודע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט שכבר ידעת שהוא נגד רצון הבורא וגם על זה תענש מלבד עונש העבירות עצמם (הגחיד"א, חומת אנך קהלת פרק יא פסוק ט).

[10] איתא בגמרא: שמח בחור וגו'. אמר רב הונא, מאי דכתיב שמח בחור בילדותך ויטיבך לבך בימי בחורותיך והלך בדרכי לבך ובמראה עיניך – עד כאן דברי יצר הרע, ודע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט – מכאן ואילך דברי יצר טוב, (שבת ס"ג ע"ב).

שמח בחור בילדותך – אפשר לרמוז דאחת מטענות היצר הרע הוא שאומר לבחור תעשה כל אשר תאוה נפשך בעריות

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

נבר, וְכִלְהוּ מִסְאֲבֵי לַיהוָה בְּהָאֵי עֲלָמָא וכל אלו מטמאים אותו בזה העולם, וּמִסְאֲבֵי לַיהוָה בְּהָהוּא עֲלָמָא ומטמאים אותו בעולם הבא. וְאֵינּוּן אֶקְרוּן צוּאָה רוּתַחַת ורוחות אלו הם נקראים צואה רותחת [נו] דְּכִתִּיב כמו שכתוב על עובדי עבודה זרה, (ישעיה ל) צֵא תֹאמַר לוֹ צֵא מלשון צואה וטינוף (רד"ק), תֹאמַר לוֹ לַעֲבוּדָה זָרָה וּלְתַעֲנוּגִים הַאֲסוּרִים, אֵינּוּן דְּרִגְזִין דְּקִיּוּמִין לְסִאָבָא תְּדִיר אלו המדרגות שעומדות לטמא את הבני אדם תמיד, אותם צריך להוציא, וְהָא אֶתְמַר וְהָרִי הַדָּבָר מְבוּאָר.

נגע צרעת וביום השבת ענג שחם ושלום לא יהפוך לנגע

בְּאִמְצַעִיתָא דְּהָאֵי הֵיכְלָא באמצע זה ההיכל הנקרא חובה, אֵיתַּ רּוּחָא אַחֲרָא יש רוח אחר, דְּאֶקְרִי נֶגַע שנקרא נגע. וּמֵהָאֵי נֶפְקָא רּוּחָא אַחֲרָא דְּאֶקְרִי נֶגַע צַרְעַת וממנו יוצא רוח אחר שנקרא נגע צרעת. וְאֵיהּ קִיּוּמָא תְּדִיר והוא עומד תמיד, לְסִאָבָא לְכָל אֵינּוּן מְאָרִיחוּן דְּלִישָׁנָא בִישָׁא לטמא לכל אותם בעלי לשון הרע, יִתִּיר עַל כָּל מַה דְּמִסְאֲבִין לַיהוָה עוד יותר על כל מה

אור הרשב"י

נידון בו נהפך לו לבדו כצואה רותחת ונידון בו, ובזה יהיה סחי ומאוס גם בעיני שאר רשעים הנידונים עמו באש גיהנם, ועוד יקללוהו כל הנידונים שם כי יגיע להם ריח רע מן האש שלו, ונמצא זה צערו כפול. (בניהו בן יהוידע על עירובין דף כא ע"א).

[10] ודע כי משפט זה דצואה רותחת הוא בשני אופנים, האחד הוא שתתגלגל נפשו אחרי מותו בתוך צואה רותחת של בית הכסא שריחה רע ביותר, כי כל סרחון רותח מעלה ריח רע ביותר ושם תהיה נפשו מתגלגלת, ואופן הב' הוא כי אש גיהנם אשר

הלימוד היומי

שמשמאים אותם רוחות דהיכל השלישי. וְהָאֵי נִגַע עֲלָתָהּ וְזֶה הַנֶּגַע הַעֲלִיּוֹן, אִיהוּ מְמַנָּא עַל כָּל אֵינּוֹן פְּתוּרֵי דְשַׁבְּתָא הוּא מְמוֹנָה עַל כָּל אוֹתָם שׁוֹלְחָנוֹת שֶׁל שַׁבַּת, דְּכַד עָיִל שַׁבְּתָא שְׂכַאשְׁר נִכְנַס שַׁבַּת, וְלֹא אֶתְסַדְּרוּ בְּעֵנוּנָא דְשַׁבְּתָא פְּדִקָּא יְאוּת וְלֹא סוּדְרוּ הַשׁוֹלְחָנוֹת בְּעוֹנֵג שַׁבַּת כְּפִי הָרְאוּי, וְאֵינּוֹן קָא מְבִי עֵנוּנָא דְשַׁבְּתָא וְהֵם מְבוּזִים אֶת עוֹנֵג שַׁבַּת, נִהְפֵךְ עוֹנֵג לְנֹגַע, וְאוּ, הָאֵי נִגַע הַרוּחַ הַנִּקְרָא נִגַע נְטִיל לְאֵינּוֹן פְּתוּרֵי לֹקַח לְאוֹתָם הַשׁוֹלְחָנוֹת וְהַמְזוּנוֹת שֶׁל הָאָדָם הַהוּא דְלֹאֵן אֵינּוֹן בְּעֵנוּנָא דְשַׁבְּתָא פְּדִקָּא מְרָן שְׁלֹא סִידְרוּ בְּעוֹנֵג שַׁבַּת, כְּפִי שְׂאֵמְרֵנוּ.

הקללות שמקבל אדם שלא מכבד השבת כראוי

וְכַד הָאֵי נְטִיל לְאֵינּוֹן פְּתוּרֵי וְכַאשְׁר זֶה הַרוּחַ לֹקַח לְאוֹתָם שׁוֹלְחָנוֹת שְׁלֹא סוּדְרוּ לְעֵנֵג שַׁבַּת כְּרְאוּי, כָּל אֵינּוֹן גְּרֵדִינֵי נִימוּסִין דְּקִיָּמֵי בֵיהּ כָּל אוֹתָם בְּעֵלֵי הַדִּין שְׁעוּמִדִּים עֵמוּ, כְּלֵהוּ פְּתַחֵי וְאֶמְרֵי כּוֹלָם מְקַלְלִים אֶת הָאָדָם וּפּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ – אֵהֵב לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים אֲשֶׁר הַקָּלְלָהּ מֵעוֹתְדַת לְבוֹא עֲלֵיהֶם וּלְכַן תְּבֵא עֲלֵיו הַקָּלְלָהּ הַמֵּעוֹתְדַת. וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָה – לֹא רִצָּה לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים אֲשֶׁר הַבְּרִכָּה מֵעוֹתְדַת לְבוֹא עֲלֵיהֶם וּלְכַן תִּהְיֶה הַבְּרִכָּה הַהִיא רְחוּקָה מִמֶּנּוּ (מ"ד). וַיִּלְבַּשׁ קָלְלָהּ כְּמִדּוּ וְגו' וְכַשְׁמֵן בְּעַצְמוֹתָיו. כְּמִדּוּ, כְּלָבוּשׁוֹ. כְּלוֹמַר שִׁיחִיהָ מֵעוֹטָף בְּקָלְלָהּ. וְכֵן וְתְבוּאָה כְּמִים בְּקִרְבוֹ, כְּמִים שְׂאֵדָם שׁוֹתָהּ. וְכַשְׁמֵן בְּעַצְמוֹתָיו, וְכִמוֹ שְׂאֵדָם מוֹשַׁח בּוֹ גּוֹפוֹ לְכַאֵב הַעֲצָמוֹת, שְׁתְּבוּאָה הַמְשִׁיחָה בְּעַצְמוֹת, כֵּן